

Kefinizə düşsə oxuyun...



Ayaz Arabacı

Kim nə deyir-desin o illərin dadı başqaydı.

Uşaqılıq illərini deyirəm, 70-lərdən 90-lara kimi...

Həyat hələ bu qədər qaçdı-qovdu deyildi, axşamlar uzun idi,

işıqlar tez sönsə də qaranlıq indiki kimi qorxulu vahiməli olmazdı..

Çünki hər evin içində sanki ilahinin nəfəsi dolaşmışdı, pul az idi, amma süfrələrımız doluydu, gözümüz-könlümüz tox idi.

Atalarımızı Allah kimi görürdük, indiki kimi misikin, zavallı, yazıq yox..

Küçələr uşaqların səsiylə aşib-daşırdı, pəncərələrdən analarımızın səsi bir-birinə qarışırdı, adlarımız havada uçuşardı.

Heç nədən bezməzdik, yorulmazdıq, gün batardı, amma içimizdəki işıq sönməzdi.

O illərin ağırları da başqa cür idi,

yıxılanda dizimiz qanayardı, baltayla, bıçaqla əlimizi kəsərdik, evdə bildir-məzdik, öz-özünə sağalardı.

İndi qanımız içimizə axır, yaralarımız sağalmır.

Bayramların bayram kimi dadı vardı, adı yox.

Özünüz xatırlamağa çalışın, nəyini yazım ki.. Təzə paltarlarımızın sevincini yaşamaqla doymurduq,

amma köhnə paltarlarımızdan da utanmırdıq..

İndi yenisi çoxdur, amma sevinci az.

70-lər, 80-lər, 90-lar

Bir az kasıb, bir az sərt, amma çox səmimi illər.

İnsanlar bir-birinə yaxın idi,

evlər balaca, qəlblər geniş.

İndi geriye baxıram, o illər getməyib əslində, sadəcə biz onlardan uzaqlaşmışıq.

Uşaqlıq hardasa içimizdə susub,

köhnə bir radio kimi..

Səsi eşidilməsə də nəğmələri çox həzindir

O həzinliyin içindən sizə bir yarpaq təqdim etmək istəyirəm..

İnanıram ki, könlünüzəcə olacaq..

O illərin ruhunu dinləyərək böyüyənlər yaxşı xatırlayır: bəzi səslər var idi ki, kasetlərdən, radio dalğalarından yox, birbaşa adamın içindən keçirdi. Şamo İsayev də məhz o səslərdən biri idi. Səsində bir kövrəklik vardı, nə hayqırtı, nə də süni pafosla yüklənmişdi.. O səs yeri gəlmişkən indi də olduğu kimi qalır, zamanə bac verməyib. O səs deyildi, sadəcə dərinləndən gələn, səmimi bir yağıydı. Elə bil oxumur, yaşadıqları-

nı pıçıltı ilə etiraf edirdi. Şamo İsayevin ifalarında sevgi heç vaxt ucuz romantika olmadı.

O, sevgini, ayrılığı, həsrəti, eləcə də vüsali damarlarımızı hiss olunmadan yeridirdi. Bəlkə də burda həkim olmağının da hikməti rol oynayırdı. Sanki hər mahnısı mən sənə üçün oxunuram deyirdi..

80-ci illərin insanı üçün musiqi bir sığınacaq idi. Gündəlik həyatın yorğunluğunu, deyilməmiş sözlər, içində pərvazlanmaq istəyən hisslər Şamo İsayev bu sığınacağın qapısını açan səs idi. Onu dinləyəndə insan özünə yaxınlaşırdı, öz qəlbinin köhnə, toz basmış xatirələrini yeniləyirdi.

Bəlkə də ona görə Şamo İsayev bu qədər sevilirdi: çünki o, ulduz kimi əlçatmaz deyildi. O, bizim kimi hiss edən, bizim kimi dərindən, bizim kimi sevən bir adam idi.

Bu gün 80-ci illərə döndəndə, köhnə lentlərin sızılması arasında o səs yenə seçilsə, bilin ki, o səs hələ çox illəri yoracaq.. Şamo İsayev sadəcə bir müğənni deyildi o, bir dövrün qəlbinə yazılmış kövrək bir xatirə idi.

Bu səs mənim tələbəlik illərimin səsi idi

Şəhərin dar otaqlarından, kitab qoxulu yataqxanalardan çıxıb tətillə kəndə qayıdanda, yükümüz çama-

danlardan çox xatirələr olurdu. Əlimizdə "Vesna" maqnitofon o dövrün ən qiymətli xəzinəsi. Bataryası tez bitərdi, amma səs bitməzdi. Dağlara qalxardıq, meşələrdən keçərdik, dərələrə enərdik, o səslə qolboyun. .

Külək susardı, quşlar qanad saxlayardı, biz isə heç nə deməzdik. Çünki o mahnılar danışmaq üçün yox, susmaq üçün idi. İçində nə varsa sevgi, həsrət, yarımçıq qalan arzular hamısı o səsdəydi..

Bəzən tələbələrdən kiməsə qürrelənərək deyirdi:

- Qardaşımın toyunu Şamo oxuyub

Biz ona həsədlə baxardıq.

O cümlə özü təkçə, bir status idi.

Onun səsi sevincin içindəki kədəri, kədərin içindəki ümidi çatdırırdı.

Bəlkə də buna görə o səs gəncliyimizə hopdu. İlk sevgilərimizin utancaqlılığı, son görüşlərin sükutu, qızlara yazdıığımız məktublar hamısı Şamonun səsi idi.

İndi o illəri xatırlayanda nə şəhər gözümün qabağına gəlir, nə də yollar. Bir səs gəlir əvvəl maqni tofon lentindən süzülən, dağlara doğru gedən, üreyin ən dərin yerində ilişib qalan bir səs.

Yanıqlı

Elə bizim gəncliyimiz kimi.